

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι Όλο τὰ συνειθιμένα.

Του μηνός Νοεμβρίου δεκάτη,
φοιτῆται και ποῦταί τρεχάτοι.

Δέκατον κι Έβδομον μετρούντες χρόνον
στην γίν εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Έπτακόσα τριάντα κι Όκτώ
κι Όλλο κάσο μᾶς Όγιγκε φρικτό.

Τόν κόσμο ματοκύλισαν Άγάδες φρενιασμένοι
και νά πατήσουν η̄θελαν άπάτητα τεμένη,
και σαν νά μήν τοῦς ε̄θθαναν πιζοι και καββαλάρηδες,
μουστακαλίδες τών χορών και της μαζούρκας Άρηδες,
ε̄φεραν και ναυτόπουλα μέσ' από της άρμάδες
νά χύσουν αιμ' άδελφικό και νά γενουθν φονιάδες.

Καινούριος πόλεμος ντροπής, θανάτου μαύρη μέρα...
για τέτοιο Χάρο μαύρισε κι η̄ γαλανή παντιέρα,
λαός έβγήκε σύσσωμος για νά ξεγάζη κόπους
κι εκύτταζε τοῦς δρόμους του πολέμου μακελλιά,
κι Άστυφυλάκων κουμπουριαίς ε̄σκότωναν ανθρώπους,
που λές άφορολόγητα πᾶς σάρωναν σκυλιά.

Λαός άκούει κουμπουριαίς, μά τώρα δέν ξεπαίζεται,
λύπαις βαρειαίς τόν βάρυναν και θάνατο δέν σκιάζεται.
Κι η̄ταν μια Σχόλη χαρωπή, Γαζιαρχών η̄μέρα,
κι άγγέλοι χρυσοστέρωτοι πετάξαν ε̄δω πέρα,
κι άντι νά δοῦνε φᾶς χαράς σέ πύργους και καλύβια,
πήραν ψυχαίς, που οβύσανε μ' άδελφικά μολύβια.

Για τοῦτο, κόσμη δύστυχε, κατάκοπος ιδρόνεις,
και ντροπιασμένος πρώγεσαι κι άμιλητος πληρόνεις,
για νά σωριάζεσαι νεκρός σαν σκούζης πᾶς κουρέλια
δέν θέλεις νά σοῦ κάνουνε και τὰ χρυσά Βαγγέλια.

Στῶν σκοτωμένων τὰ κορμιά τήν νίκη σας στηλώσετε,
πατήσετε σέ πτώματα για νά παραψηλώσετε.
Μάτια σας βλέπουν άδελφῶν, που κλαίνε σκλαβωμένα,
σας βλέπουνε και τὰ παιδιά τ' άδικοσκοτωμένα,
κι η̄ μάνναίς, που τ' ανάβρεψαν με βόγγο και λαχτάρα,
στηθοκυπεθόνται και βογγουδ: «ανάθεμα, κατάρα.»

